

Papa is een aardappel

leestekst 2

In de Middeleeuwen was er in heel Europa geen aardappel te zien! Maar wel in Zuid-Amerika. Reeds in 7 000 voor Christus teelt men er op 4 000 m hoogte aardappelen, vlakbij het befaamde Titicacameer, ook wel lachend het 'pipi-kaka-meer' genoemd.

Op deze Peruviaanse hoogvlakte sluit men al eeuwentlang de aardappel, die er 'papa' wordt genoemd, in hun hart. Zij weten namelijk dat de binnenkant van hun 'papa' heel veel te bieden heeft.

De aardappel groeit er in ontelbare variëteiten. De 'Indio', zoals een bewoner er wordt genoemd, eet zijn welbepaalde aardappel als ontbijt, een andere bij de lunch en weer een andere als diner. Hij plant soms tot 30 variëteiten op een klein stukje grond.

Nadat ze in 1492 het werelddeel Amerika ontdekten, zoeken de Spaanse 'conquistadores' (= veroveraars) in de Andes naar het Indiaanse Inca-goud. Ze beseften niet dat het echte goud er in de velden groeit! Uiteindelijk nemen de Spanjaarden de aardappel toch mee naar Europa. Het zal nog twee lange eeuwen duren voor hij, overal in Europa, naar waarde zal worden geschat.

Nu wordt hij, voor een groot deel, verantwoordelijk geacht voor de opmerkelijke stijging van de bevolking in de 17de en 18de eeuw. Hij leverde tenslotte goed, goedkoop en veel voedsel.

Is een 'pata' dan zo belangrijk? Aardappelen worden over heel de wereld geteeld. Voor elk klimaat is er wel een aangepast aardappelras. De knol groeit gemakkelijk, snel en heeft een hoge voedingswaarde. Hij kan dus een uitstekend middel kunnen zijn in het bestrijden van de honger in de wereld.

